

Briefcontact Jaargang 62 Nummer 3, mei 2013

Inhoud:	bladzijde:
Gemeente-weekend.....	3
Kennen.....	11
Albert Schweitzer.....	15
Op audiëntie.....	18
Tijdschriften.....	19
Notulen jaarvergadering NEV 2013....	21
Agenda.....	25

Zinnebeeld van de kartuisers
„Terwijl de wereld draait, staat het kruis“.

Mededelingen van de redactie:

Het volgende nummer verschijnt omstreeks **15 juli 2013**

Bijdragen per E-mail: lida.versteeg@muri-be.ch

Bijdragen toesturen voor: **20 juni 2013**

Briefcontact verschijnt 6 keer per jaar en is het orgaan van de
Nederlandse Evangelische Vereniging in Zwitserland

Gemeenteweekend in een voormalig klooster!

Op 13/14 april 2013

Geen betere plaats kan ik mij voorstellen om samen met NEV-kerkleden en met David van Welden als onze predikant een weekend door te brengen. En ons te buigen over een onderwerp dat ons allen aangaat.

En omdat de meeste leden in het tijdperk van de vergrijzing zijn aangekomen hadden we met het thema geen moeite, omdat de meesten al grootouders zijn en we over een schat aan ervaring beschikken. Maar of oudere mensen aan het kind zijn nog vele herinneringen hebben is wel een echte vraag?

En in hoeverre onze kindsheidherinneringen het zijn met eigen kinderen heeft beïnvloed is ook een echte vraag.

Het mooie: Dick en ik beleven de relatie grootouders-kleinkinderen als zeer weldoende! Kennelijk is dit toch wel heel bijzonder!

Ouders en kinderen.

Alles loopt mee.

Het navigatieapparaat in onze auto vindt de weg feilloos.

Ook file staan is er niet bij.

En na twee uur en tien minuten autorijden, rijden we in eerste instantie langs het klooster heen.

Om vervolgens erom heen te rijden waar een grote parkeerplaats uitnodigt om daar te parkeren.

Geen gedoe met slagbomen en automaten waar geen kaartjes uitkomen.

We kunnen parkeren waar we willen.

Met onze pyama in de tas en een paar stevige schoenen voor wie weet wordt er ook nog wat aan wandelen gedaan, lopen we over een pad dat naar de ingang gaat en waar aan de linkerkant een „Scheiterturm“ van negen meter hoog staat.

Bij de receptie worden we vriendelijk ontvangen.

Onze bagage kunnen we in een ruimte neerzetten en dan is het zoeken naar waar onze NEV- familie is.

Waarom ik het over een familie heb is, omdat David in zijn uitnodiging sprak over heel bijzondere familiebanden.

Zou het zo kunnen worden dat we na het weekend ons in de NEV familie opgenomen kunnen voelen?

Stoelen worden bijgeschoven want er zijn altijd weer mensen die het voor mekaar hebben gekregen eerder te komen dan wij.

Het weerzien is vrolijk en hartelijk.

Stemming opperbest.

Ook het betrekken van de kamers is een feest.

Er is aan alles gedacht. De televisie mooi verstopt in een kastje. Twee gemakkelijke fauteuils nodigden uit om achter de grote houten tafel te gaan zitten en te lezen.

Daarbij kon je een glaasje rode wijn drinken met gedroogde appeltjes voor de dorst.

Boven de tafel waren leuke kleine lichtjes aangebracht waarbij het lezen helaas toch wel moeilijk viel `s avonds voor het naar bed gaan.

De volgende dag drukte ik op een lichtknop en ziedaar de hele lamp verbreidde licht. Maar te laat want we moesten alweer de tas inpakken en in de bagageruimte zetten.

Ons verblijf is het voormalige Kartäuser klooster in Ittingen in Kanton Thurgau.

Sinds 1848 is het klooster opgeheven en in 1867 koopt Familie Fehr het hele kloostergebied en maakt er een landbouwbedrijf van. Het gebied blijft meer dan honderd jaar onveranderd. Vanaf 1979-1983 vindt er een totaal renovatie plaats gevolgd door steeds meer bijgebouwen, een tehuis en een werkplaats voor gehandicapten, hotelkamers, een grote zaal (Remise) voor grote events, een labyrint, een kloostertuin plus kruidentuin. Aankoop van bossen die boven het terrein liggen. Er is een paardenstal met een paard dat ook al grijze manen heeft. Koffie dronken we in een restaurant met tegen de muur een enorm draaiend schoepenrad.

Na een lange kou-periode was erg mooi weer voorspeld.

En dat kwam goed uit!

Als er in groepjes vragen beantwoord moesten worden, konden we naar buiten gaan en we hoefden niet bang te zijn kou te vatten.

De vesper vond in het „Raum der Stille“ plaats .

Wij moesten daarvoor door een museum om daar te komen.

De „Scheiterturm“ werd door mij samen met Ghannah en Jonathan aan een inspectie onderworpen. Waarbij de kinderen zich nogal zorgen maakten over de architectuur van het gevaarte. Ook klonken onze stemmen gedempter in de toren dan er buiten. Op de vraag over de architectuur van de toren kon ik binnen in laten zien dat de houtblokken opgestapeld waren en vastgezet waren op ronde ringen. Het rook er binnen in erg lekker, wel niet zo als naar wierook in de katholieke kerk maar toch.....

In de prospekt over de Scheiterturm las ik van allerlei wetenswaardigs over dit natuurmonument.

Zo bleek dat op 24 maart de Vernissage was van dit project, het

hout nog veel vocht bevatte, en dat dit monument twee jaar op zijn plaats mag blijven staan en daarna afgebroken wordt en het hout verkocht wordt als brandhout.

Dus: de Scheiterturm wordt daarna een Scheiterhaufen en de Nederlandse vertaling daarvoor is brandstapel.

Om op die brandstapel terecht te komen moest je in de Middeleeuwen het alleen maar niet eens zijn met de leer van de kerk. Zo ging dat vroeger.

En omdat voor mij de dingen die buiten de kerk plaatsvinden minstens zo belangrijk zijn als die die binnen plaatsvinden laat Dick u zien waarover gesproken werd binnen, tussen de muren van het voormalig klooster.

Op weg naar de hemel!

In het boek „De ontdekking van de hemel“ van Harry Mulisch is er aan het eind van het boek sprake van, dat Quinten de hoofdfiguur in het tweede deel zich in niets oplost. In de film over dit boek werd dit voorgesteld als een engel die naar de hemel vloog. Ik kan mij voorstellen dat hij graag door dit ronde gat opsteeg, omdat in het verhaal ook verteld wordt, dat wij mensen er hier op aarde maar een

rommeltje van gemaakt hebben. Wat nu ook niet zo moet zijn, want we kunnen ook een vuurtje maken om ons op te warmen!

Lida Versteeg, 22 april 2013

Indrukken van het NEV-weekend in der Kartause Ittingen midden April 2013

Ik wil proberen de mijns inziens belangrijke uitspraken, die door organisator en voorbereider Ds. David van Welden, of door de deelnemers zélf, op het weekend werden gedaan aan U door te geven. Misschien kunt U er iets mee beginnen in Uw dagelijks leven, of bij het reflecteren over persoonlijke belevenissen.

Ik wil het in de vorm van „losse flodders“ doen. In weinig regels een heel weekend samenvatten is sowieso voor een niet geoefend schrijver onmogelijk.

1. Over de omgang grootouders/ kinderen/ kleinkinderen:

Met elkaar zoeken naar het *wezen* van de grootouders-, ouders-, kindrelatie.

Begeleiden: het zwaartepunt zal moeten liggen bij de ontwikkeling van de *persoonlijke vaardigheden* van het kind. En in een latere fase: op tijd loslaten in wel overwogen stappen.

Belangrijk voor een prettig samenleven in een familie is een *respectvolle* omgang van de generaties met en onder elkaar.

In de omgang met kinderen is het niet eenvoudig de juiste „*maatgeving*“ te vinden bij het „opvoeden“, begeleiden en grenzen zetten.

De *rollenverdeling* moet telkens weer aan de veranderende omstandigheden (accenten van de tijd, leeftijd, situaties, etc.) aangepast worden.

Ervaringen uitwisselen met anderen is van levensbelang voor jezelf en betroffenen.

Openstaan voor *nieuwe levensvormen*.

Evenwicht zoeken en vinden.

Problemen aanspreken. Oplossingen uitwerken, die *voor alle* betroffenen verbeteringen brengen.

Conflicten proberen te vermijden, maar... *conflicten* kunnen ook *ingezet* worden om tot verbetering van storende gebeurtenissen te komen.

Je realiseren, dat het prettig is vanaf een bepaald moment *geen* *verantwoording* meer te hebben voor het doen en laten van je kinderen.

Kinderen kunnen U treffend een *spiegel voorhouden*. Kinderen kunnen een verrijking van Uw leven zijn.

2. Als kinderen niet meer geloven. Niet meer, maar anders?

De levensgewoonten en de tijden zijn veranderd. Kerk en daarmee *kerkgaan is niet meer „in“*. Dit is een gevolg van sociale en demografische ontwikkelingen. Ook politieke partijen ervaren een zelfde ontwikkeling.

Trend is: *zelf vorm geven aan leven en geloof*.

Trend is: shoppen.

Veel kinderen van Nederlanders wonen in het buitenland, waar de kerken een eigen (en andere) *positie in de maatschappij* innemen.

Kinderen hebben méér geloof dan het lijkt.

Kinderen beleven gebeurtenissen anders, kijken minder door de vingers, zijn recht door zee. Kinderen hebben een *verbluffende, doeltreffende waarneming*. Een onvooringenomen gesprek/ dialoog kan ons ouderen op het juiste spoor zetten.

Wij, ouderen, hebben af en toe moeite met het *recht op meningsuiting van anderen!*

De kerken worden geconfronteerd met een slinkende geloofwaardigheid vanwege gemaakte fouten. *Ongewenste hoogmoed* moet nog afgelegd worden. Moeten de kerken zelf nog naar de biecht???

De kerken worden geloofwaardiger door acceptatie van de *geloofwaardigheid* van andere kerken.

Wij kennen God niet, zoeken naar Hem, vangen af en toe een *glimp* van hem op.

Mens zijn: je realiseren, dat je afhankelijk bent van andere mensen. En van God.

Belangrijke processen in het leven hebben *veel tijd nodig*.

Geloof heeft te maken met persoonlijke ervaring (levenservaring, „nood leert bidden“). Aanvaardbare religie vereist veel levenservaring.

Hoopgevend is, dat er met *groeïend respect* over religie geschreven wordt. Nieuw is bijvoorbeeld dat de kerk van Kanton Luzern aangevraagd wordt om mee te helpen bij de planning en bouw van een nieuw asylcentrum.

Hoopgevend ook: het groeiende respect tussen mensen met een verschillende *huidskleur*.

Uw berichtgever: Dick Versteeg, 26 april 2013

Terwijl de wereld draait.....Het Geheim van de Stilte.
De Besloten Wereld van de Roermondse Kartuisers.

In 2009 vond er een heel bijzondere tentoonstelling plaats in Roermond. Het Nederlands kartuiserleven stond daar in het centrum van de belangstelling. Het voormalig kartuiserklooster O.L. Vrouwe van Bethlehem te Roermond dat nu onderdak biedt aan de Kantoren van het bisdom Roermond heeft toen symbool gestaan voor de grote aanwinst die de kartuisers ook in andere Nederlandse steden voor de stad en haar omgeving is geweest.

Deze orde heeft de stilte opgezocht om in innig contact met God te kunnen leven. Daarnaast was het gebed en het gezang belangrijk. De monniken leefden in hele kleine huisjes die wel weer met elkaar verbonden waren. Van de orden die er toen waren behoort deze orde tot een strenge orde. Er werd weinig gesproken en de leden hadden

nauwelijks contact meer met hun familieleden. Hun gewaad was wit. Zij werden als zij stierven in hun monnikskledij ingewikkeld en aan de aarde toevertrouwd.

Kennen

Wat denkt u van de God, die oorlogen voert en dan de volken straft die ze voor hem voeren? Is die voorstelling in overeenstemming met wat Jezus ons over God vertelde?

Wat denkt u van de God die ons alles geeft, het goede én het kwade, en dat dan ook nog erg onrechtvaardig over de mensen verdeelt? Goed aan de een, slecht aan de ander... Is God verantwoordelijk voor alle geweld, alle ellende van dictators, terroraanlagen, kettingbotsingen, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, droogte en hongersnood? Ziekte? Bermbommen? Alles het werk van een god die almachtig is, heerser over de aarde? Is dat onze God?

Rijdt iemand zichzelf of iemand anders dood omdat God dat wil of omdat hij roekeloos reed of iemand olie op de weg had verloren? Is het een straf? Een les? Gelooft u dat?

Een klein kindje wordt ziek en sterft... De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen? Durft u dat zeggen?

Een god die een pedofiel een onschuldig meisje laat verkrachten en vermoorden? En die zou een rechtvaardige rechter zijn?

Toch was zo de oeroude voorstelling van God, alles kwam van hem... en makkelijk was het wel, je had meteen de verantwoordelijke, de schuldige: God. Helaas kon je hem niet ter verantwoording roepen. Is dat een geloofwaardige voorstelling?

Is dat de God van wie we zingen: Vader wat Gij doet is goed?

Kan je zo'n God liefhebben?

Er zijn mensen die vinden dat je zulke vragen, die een kritisch oordeel inhouden, helemaal niet zou mogen stellen, en anderen die denken dat die God helemaal niet bestaat...

Ik denk dat al die vragen er eigenlijk alleen zijn omdat wij aan die oude, achterhaalde voorstellingen van God vasthouden.

Maar "Geef ons heden ons dagelijks brood" dan?

Maar ‘leid ons niet in verzoeking’ dan?

En dat oude credo: ik geloof in?

Maar

En...

Moet dan ons hele denken over God op de schop?

Ja, ik denk dat een aantal van die oude, helaas nog algemeen verbreide, voorstellingen lang achterhaald zijn, ze horen bij de legendes over goden uit de oertijd.

Moeten we ons altijd nog God zó voorstellen als de Kanaänieten Baäl...?

Het heeft toch geen zin te proberen wat duidelijk niet klopt op een of andere manier toch te incorporeren en consistent te laten lijken.

Met goedpraterij doen we God geen plezier denk ik.

God kan niet de verklaring zijn voor alles wat we nog niet begrijpen of beheersen kunnen.

Niet alles wat gebeurt moet noodzakelijkerwijs Gods werk of wil zijn. Waarom zou God niet ook wel eens de dingen op zijn beloop laten, bijvoorbeeld omdat Hij de materiële- en de biologische wereld vaste wetten gegeven heeft die Hij niet willekeurig veranderen wil? Of omdat hij mensen verantwoordelijkheid wilde geven. Echte vrijheid van beslissen... Ik bedenk maar wat... Want wij vragen immers altijd direct naar het waarom...

Ik pleit niet voor nieuwe, gedetailleerde voorstellingen van God. Ik pleit ervoor om te proberen meer onzekerheid toe te laten. Toe te geven dat er veel gebeurt waarvan we gewoon niet weten waarom het gebeurt, dat er veel is wat we niet begrijpen, wat we ons anders zouden wensen...

Beter een vaag beeld van God, dan een voorstelling die je voortdurend in conflicten brengt.

Maar alleen met “God is wie Hij is” komen we er ook niet...

Want zoals ik al zei: iets moeten we ons er toch wel bij denken als we “God” denken.

Wat zou er in die voorstelling niet mogen ontbreken?

Wat is voor ons essentieel aan ons geloof in God?

Altijd kom ik dan weer terecht bij Jezus die voor mij het ware voorbeeld is van hoe je een relatie met God kunt hebben. En dus bij Jezus’ beeld van God als “Goede, Wijze Vader”:

Die vader is onvoorwaardelijk ‘goed’, houdt van al zijn kinderen, is in gedachten bij hen is, luistert naar hen, maar laat hen zélf hun leven leiden. Ja, die Vader wil hen bevrijden tot voluit, echt, leven. Geeft hen vaak, desgevraagd, goede raad, maar dwingt nooit. Kan of wil ook niet alle onheil van hen weghouden. Maar met je verdriet kun je bij hem aankomen, omdat hij zelf ook verdriet kent en heeft... en als je in de fout gaat is hij bereid je te vergeven!

Die vader, wiens motto is ‘laat de kinderen tot mij komen’, kent zijn ‘kinderen’ door en door. En houdt van hen, ondanks alles. Bij hem voel je je veilig, intuïtief zoek je toevlucht bij hem als je onzeker of in ‘nood’ bent, ook al weet je niet of hij je wel kan en wil helpen zoals jij dat zou willen, maar je voelt je in zijn aanwezigheid geborgen. Van Jezus’ vader kun je leren wat liefhebben is.

Die vader wil vader van ‘één groot gezin’ zijn, waarin alle broers en zusters naar vermogen (zouden/moeten) meewerken om alles goed te laten verlopen. Waarin ieder persónlijk verantwoordelijk is dat “huis en tuin” in stand gehouden worden en zaken en taken éerlijk worden verdeeld en ieder persoonlijk (mede)verantwoordelijk is voor een rechtvaardige wereld! Die vader wil dat wij zijn liefde op deze aarde realiseren. Of zijn we vergeten hoe hij zijn geschiedenis met Israël begon? Hij riep Mozes en zei: Ik heb de ellende van de kinderen Israëls gezien en daar moet jij iets aan gaan doen! En denk aan wat Jezus zei toen hij van zijn discipelen hoorde dat “het volk” honger had: Geeft gij hen maar te eten!! Pas als de mens zelf aan de oplossing van een probleem, begint komt er hulp van God. Of – zoals Huub Oosterhuis het ergens formuleert – ‘Wat over Hem geschreven staat, moet door mensen volbracht worden.’ Als je in dat ‘gezin’ iets betekenen wil moet je dienaar van de gezinsleden proberen te zijn. Maar... Hij laat je daarbij niet alleen:

Hij geeft de heilige Geest, zijn innerlijke aanwezigheid, die met je meegaat, je bijstaat, wat er ook gebeurt. Een vader, die een gezin' wil waar je veilig en geborgen bent en kinderen die op hem lijken en net zo liefdevol, hulpvaardig en lankmoedig zijn als hij, die er niet meteen opslaan, maar zich met elkaar verzoenen en elkaar dienen...

Jezus liet me een God zien die souverain is, die veel wijzer is dan ik, waar ik veel van kan leren, die ik lang niet altijd begrijp, maar die door en door betrouwbaar is. Een vader waar je van houden kan, ook, misschien wel vooral, als niet alles in je leven van een leien dakje gaat. Zijn naam: Ik zal er zijn, erbarmend, genadig, lankmoedig, rijk aan liefde en trouw. Doe het maar na...

Zo denk ik, zag Jezus' voorstelling van God eruit.
Zo wil ook ik me God voorstellen ...

Een vader waarvan we zingen (uit gezang 440)

Het is het eeuwige erbarmen,
dat mijn besef te boven gaat,
het zijn de liefdevolle armen,
het is zijn hart, dat openstaat.
Hij noodt de zondaar, Hij vergeeft
die Hem het hart gebroken heeft.

Of uit gezang 120:

Rechtvaardigheid is zijn bestel,
zachtmoedigheid zijn metgezel.
Hij draagt een kroon van heiligheid,
een scepter van barmhartigheid.
Hij maakt ons vrij, de angst verdwijnt,
juicht, nu die Heiland ons verschijnt;
door Hem geschiedt Gods raad,
zijn heerschappij bestaat!

Heb ik me nu een reeëler beeld van God gemaakt, of een afgod die mij precies past? Bedrieg ik mezelf?

Kijk daar zou ik het graag eens met u over hebben.

HvR

Albert Schweitzer
1875 -1965

Het moet in 1938 geweest zijn: School voor Chr.Nat.Onderwijs, 6de klas.

Elke schooldag begon met een half uur „godsdiensdien“.

Op maandag moesten we het geleerde psalmversje opzeggen.

Op dinsdag en woensdag vertelde de meester een verhaal, op donderdag bracht de conciërge de bruin gekafte Bijbels binnen en dan werd daaruit een stukje voorgelezen.

Op vrijdag dan werd het spannend: dan werd het half uur gewijd aan wat we nu zouden noemen: uit de wereldkerk. Dan legde de meester uit waar het „kwartaalkwartje“ voor de zending heen ging, het levensverhaal van Sadhu Soendar Sing, de Christen-apostel uit India kwam aan de beurt.

Op zo`n vrijdag vroeg de meester: Welke personen, die nu leven zullen over 50 jaar nog bekend zijn? Aan wie zullen de mensen zich nog herinneren?

De dochter van de dominee die contacten had met de Bekenkende Kirche in Duitsland, stak haar vinger op: Ds. Niemöller. (Die was juist weer voor de zoveelste maal gearresteerd).

De meester zei: „ja, misschien wel“, maar al gauw bleek dat hij wilde horen: Albert Schweitzer, de oerwoud dokter.

Ik herinner me niets meer van hetgeen de meester daarna vertelde, maar ik neem aan dat het voornamelijk over het ziekenhuis in Lambarene ging.

Albert Schweitzer was, toen hij 30 jaar oud was medicijnen gaan studeren om als arts te worden uitgezonden.

In 1913 ging hij met 70 kisten materiaal naar Afrika. De Parijse Zending stelde hem alleen maar een onderkomen in Lambarene ter beschikking. Een ziekenbarak was hem ook beloofd, maar die was er niet.

Wel kwamen van alle kanten de zieken naar hem toe; in de eerste maanden opereerde hij in een oud kippenhok. Samen met zijn vrouw en een Afrikaanse helper werkte hij daar niet alleen als arts, maar

er moest ook gebouwd worden. En al gauw ontstond er een kleine dorpsgemeenschap rond de ziekenbarakken.

In 1917 moest hij alles wat hij had opgebouwd achter laten; als Elzasser werd hij als krijgsgevangene naar Frankrijk gedeporteerd. Bij zijn terugkeer in 1924 moest hij eigenlijk weer helemaal opnieuw beginnen. Tot zover het verhaal wat de meester ons vertelde.

Hij zal daarbij wel gezegd hebben dat het ziekenhuis toen - in 1938 – ondersteuning kreeg uit Europa, voor het overgrote deel dankzij de orgelconcerten en de voordrachten, die Albert Schweitzer hield als hij door de verschillende landen reisde. Zijn boeken en de filosofie van de „eerbied voor het leven“ waren voor deze meester wat verder weg. Nu, 75 jaar later is het beeld dat we van Albert Schweitzer hebben veelomvattender: hij was theoloog - filosoof - musicus - musicoloog - medicus. En in de jaren na het nieuwe begin in 1924 ook weer vermeerderd bouwvakman.

In die jaren werd - wat gebouwen betreft de grondslag gelegd van het ziekenhuis-dorp zoals het nu nog bestaat.

Sinds 1924 stond hij er ook niet meer alleen voor; jonge artsen en verpleegsters kwamen voor kortere of langere tijd naar dit unieke ondernemen in het oerwoud.

In Europa ontstonden de ondersteunings-verenigingen.

Naast dit alles ging ook zijn cultuur-filosofische werk door.

De grondgedachte van „Eerbied voor het leven“ vond zijn neerslag in tal van boeken; academische onderscheidingen vielen hem ten deel: de Goethe-prijs, de vredesprijs van de Duitse boekhandel.

Vooraf na 1945 nam zijn morele invloed toe; hij werd steeds meer profeet van een vrede uit eerbied voor het leven geboren en door eerbied voor het leven gedragen.

In 1953 kreeg hij de Nobelprijs voor de vrede. Pas een jaar later reisde hij naar Oslo om de prijs in ontvangst te nemen, voordien had het werk voor het melaatsendorp voorrang.

In Oslo wist hij naast de officiële rede's zijn visie op vrede en verzoening zo aan de „gewone man“ te brengen, dat hij als een grote held werd ontvangen en bejubeld.

Na een oproep in de kranten wist de Noorse bevolking in enkele dagen voor Lambarene een bedrag bij elkaar te brengen dat groter was dan het bedrag van de Nobelprijs.

In 1957 diende hij de vrede met zijn appèl tegen de atoom-bewapening. Tot op hoge leeftijd bezocht hij elke zieke persoonlijk; hij richtte zich tot de massa, maar hij was allerminst een massa-mens. De wijsheid van de „gewone mens“ was hem niet vreemd; er wordt verteld dat hij tijdens een wandeling door Zürich gezegd zou hebben: „optimisten zien overal groen, de pessimisten alleen maar rood“, en na een moment van zwijgen: „de werkelijk wijze mensen zijn kleurenblind“.

Arjana Metting van Rijn

Gegevens: o.a. Uit het tijdschrift: Doppelpunkt Heft 14/2013

Arjana schreef dit artikel over Albert Schweitzer naar aanleiding van het 100 jarig bestaan van het Albert Schweitzer Spital in Lambarene. Verdere informatie onder: www.albert-schweitzer.ch

Op audiëntie

Moeder is zwanger, ook het dochtertje van drie ziet vol spanning uit naar de geboorte. De kleine meid heeft wel een wens. Ze eist, onverstoorbaar stellig: ‘kort nadat de baby ter wereld is gekomen wil ik een gesprek, en wel alleen’. Veertien dagen na de bevalling komt er ruimte voor de audiëntie. Het broertje ligt in de wieg, de driejarige komt dichterbij, de deur gaat achter haar dicht. Zij vraagt, en dit is ook via de babyfoon in de belendende kamer te horen: ‘zeg, je moet me gauw iets over God vertellen, want ik ben het aan het vergeten’.

Door af luisterapparatuur werd deze vraag bekend, dus op een wat onkiese manier. Maar ik ben toch blij met dit verhaal, zeker ook, omdat belangrijke vragen open blijven, vragen zoals deze: hoe heeft broerlief gereageerd, kon de oudere zus iets daarmee, werd haar probleem – ‘help, ik ben God aan het vergeten’ – opgelost?

Het geheim van God – een oud vermoeden beweert: de kinderen zijn er dichterbij dan wij grote mensen. ‘Hun engelen in de hemel aanschouwen onophoudelijk het gelaat van mijn hemelse Vader’, zegt Jezus, ‘waak ervoor ook maar een van hen te verachten’ (Matteüs 18, 10). De kleinen en wie op hen lijken, mensen die arm zijn van geest, nederig van hart (Matteüs 5,3) – bij hen gaat de Geest makkelijk in en uit, zonder plichtplegingen, is kind aan huis.

Ik moet toch een keer mijn oudere zus vragen. Misschien is zij, toen ik baby was, ook wel bij mij op audiëntie geweest. Als nou die vroege wetenschap niet verloren was gegaan – wellicht was dan het ommetje – ik bedoel theologie studeren, priester worden – helemaal niet nodig geweest?

Heinz-Georg Surmund, pastor

Tijdschriften

Wat doet U als U op een goede avond schoon genoeg hebt van alle schandalen, problemen en ongelukken die de dagelijkse pers U biedt? Een goed boek?

Een spelletje?

Of, als er niet zoveel tijd is een snelle blik in de tijdschriften stapel?

Bij mij liggen op die stapel alleen de Duitse tijdschriften, de Nederlandse gaan meteen door naar Willem. Ook zo is er genoeg. (Dus Briefcontact gaat zonder gelezen te worden naar Willem??? Een verontrustende vraag van de redactrice).

De flyers en de krantjes van de „goede doelen“ zijn gauw bekeken; van een ander kaliber is „Auftrag“, het blad van Mission 21: de berichten uit de Wereldkerk zijn interessant, de foto's mooi, de problemen worden positief bekeken; laatst was er een uitvoerig bericht over de oud-textielinzamelingen; wat gebeurt er met de ingezamelde stukken – schaden ze de inheemse textielproductie of zijn ze werkelijk zinvol?

En over inheemse Afrikaanse productie gesproken: in Ghana worden fietsen gemaakt uit bamboe!

Met „Terra Grischuna“, alles over Graubünden, blijf ik wat dichterbij huis: berichten, toerisme, landschappen en industrie en ook nog een paar bladzijden Romanisch voor beginners.

En dan was er „Leben und Glauben“, das evangelische Wochenmagazin.

Daar speel ik wel eens leentje-buur bij, bijv. in het maartnummer het artikeltje over de „Meldestelle für Glücksmomente“.

Maar waarom schrijf ik: er was „Leben und Glauben?“

Sinds februari heeft dit tijdschrift een andere naam. Het heet nu „Doppelpunkt“.

De ondertitel is hetzelfde gebleven. De redactie is na lang en rijp beraad tot deze naamsverandering overgegaan. Ze hadden gemerkt dat veel jonge mensen dit blad kenden van hun grootouders en als ouderwets beschouwden; anderen dachten bij het woord Glauben meteen dat het blad een vrome sekte was

De redactie hoopt nu dat de nieuwe titel en de moderne opmaak er toe zullen voeren dat deze misverstanden uit de weg worden geruimd. De bladzijde van de lezersbrieven gaf in ieder geval interessante discussiepunten.

„Doppelpunkt“, de titel zegt eigenlijk niets over de inhoud.

Ik doe een greep: de bijbeloverdenking „Tag zu Tag“ blijft als vanouds.

In de z.g. „Monatsserie“ wordt een bepaald thema uit vier totaal verschillende hoeken belicht: een keer ging het over wonen, een andere keer over water. In november over „Grautöne“.

Soms is er een speciaalnummer bijv. over dromen.

Het wekelijkse interview ontbreekt niet. Het blad is veelzijdig, positief ingesteld en zeker niet zoetsappig en praat niemand naar de mond.

Op www.doppelpunkt.ch kunt U kennismaken met een keuze uit de inhoud.

„Leben und Glauben“ is in zijn 88ste jaargang jong gebleven, niet alleen met de nieuwe naam!!!

Erlinsbach, april 2013.

Arjana Metting van Rijn

De deur is open

Diensten die in 2013 geleid worden door Ds. David van Welden

16 juni.....in Zürich

25 augustus Waldgottesdienst in Ruppertswil

8 september.... .in Bern

3 november..... in Bazel

25 december..... kerstdienst in Hägendorf

Notulen Algemene Ledenvergadering NEV

Zondag, 31.03.2013 in Hägendorf

Aanwezig: 25 leden, 6 bestuursleden, 11 machtigingen ontvangen

1. Opening en begroeting

Om 13.30 uur opent de voorzitter de vergadering en heet allen hartelijk welkom. Ter inleiding leest hij uit de bundel: Gij, mijn God“ van Pieter Holtrop het gedicht:“ Sta op, eet, de weg is nog lang“.

2. Vaststellen van de agenda

De agenda wordt ongewijzigd vastgesteld.

3. Goedkeuring van de notulen van 8 april 2012

De notulen van 8 april 2012 worden goedgekeurd. Wilfred dankt Ank voor het maken van deze notulen.

4. Ingekomen stukken en mededelingen

Een notariële brief waarin een aanzienlijk bedrag uit de nalatenschap van Jeannine Allan voor de NEV aangekondigd wordt. Na overleg met Frau Lüthi kunnen 2 projecten in St. Petersburg verder ondersteund worden. Het konto moest gesloten worden omdat elke geldtransactie met het buitenland in Rusland door de staat gecontroleerd wordt. Er moeten dan verklaringen afgegeven worden en dit werd te ingewikkeld. Het geld wordt nu direct aan Frau Lüthi gegeven.

5. Verslagen van de predikant en de voorzitter

De verslagen van de voorzitter en de predikant staan in het jaarboekje. David wil graag nog wat reacties horen. Bep vindt het goed dat David de toekomst van de NEV realistisch inschat, maar toch positief wil vorm geven aan deze jaren. Cora denkt dat het ook voor een predikant niet bepaald animerend is als de diensten zo slecht bezocht worden. Jean Jacques vindt het goed

dat Henk mails rondstuurt voor de diensten in Basel om de mensen eraan te herinneren. Ook de sociale aspecten van een kerkdienst worden belangrijk gevonden. David wil de vinger op de pols houden, hij denkt zelf soms:” dit is het niet meer”, er is nu eenmaal ook een fysieke grens.

Hij adviseert de kringen ook verder eigen initiatief te ontplooiën voor andere activiteiten. Ook overdag zijn er mogelijkheden, interessant kan ook een soort literatuurvesper zijn bijv. Bep vindt het ook belangrijk dat de leden zich in Zwitserse kerken integreren. Henk stelt in een brief aan het bestuur voor bijv. een Kerstzingen in de Adventstijd in Hägendorf te houden, nu de Adventsdienst verdwijnt. Het wordt echter algemeen betwijfeld of hier wel genoeg belangstelling voor is. Bovendien is er de mogelijkheid het Adventszingen in de kring Zürich te bezoeken.

Wilfred vermeldt dat David nu 10 jaar predikant is van de NEV en bedankt hem hartelijk voor zijn inzet:” Het is niet gemakkelijk iemand te vervangen en ook niet te weten dat er niemand meer na je komt. Goed dat je ook bij een krimpende gemeente je positief blijft inzetten. Een boekenbon onderstreept deze dank.

6. Jaarrekening 2012 en verslag van de penningmeester

De penningmeester verwijst naar het jaarboekje. Er komt weliswaar minder geld binnen dan eruit gaat, maar dit is nog geen probleem. Heleen vindt het jammer dat Baselland niet meer bijdraagt. David weet dat zij jarenlang bijgedragen hebben, maar nu zelf met financiële problemen te kampen hebben. Wilfred wijst erop dat de NEV in ieder geval de gebouwen gratis gebruiken kan. Met applaus wordt Hans bedankt voor zijn werkzaamheden.

7. Verslag van de kascommissie

Hans Jansonius kon dit jaar helaas niet deelnemen, zodat Piet Spaak alleen het werk van de penningmeester gecontroleerd heeft en de boeken in orde heeft bevonden. Hij

overhandigt het rapport van de kascommissie en stelt voor de penningmeester met hartelijke dank voor zijn gevoerd beheer decharge te verlenen.

Wilfred bedankt Piet voor zijn werk en zowel hij als ook de penningmeester worden met een present bedacht.

8. Decharge bestuur en kascommissie voor het jaar 2012

Met algemeen applaus wordt aan bestuur en kascommissie decharge verleend.

9. Begroting voor het jaar 2013

Er worden dit jaar wat minder inkomsten verwacht. De begroting wordt zonder vragen en met algemene stemmen aangenomen.

10. Verkiezing bestuursleden Wilfred en Anja

Thea stelt voor Wilfred en Anja als bestuursleden te herkiezen. Er zijn geen andere kandidaten en het bestuur is erg blij dat zij zich ook verder voor de NEV willen inzetten. Beide worden met algemene stemmen herkozen. Een warm applaus en een present, teken van waardering voor hun werk, volgen.

11. Verkiezing lid kascommissie

Hans Jansonius stelt zich niet meer voor herkiezing beschikbaar. Martha van Sluijs is bereid zijn plaats in te nemen. Zij wordt met algemene stemmen gekozen en krijgt een hartelijk applaus. Hans Jansonius wordt hartelijk bedankt en krijgt ook applaus.

12. BC en website

Het Briefcontact verschijnt 6 keer per jaar en is zo voor Lida iets ontlastender. Zij wordt voor haar werk hartelijk bedankt en krijgt een boekenbon aangeboden. Lida vertelt dat de boeken die zij hiervoor koopt haar weer inspireren voor artikelen in BC. Zij is blij dat er toch soms reacties komen op stukjes in BC. Wilfred animeert de leden interessante bijdragen te sturen, maar

het moet wel met religie te doen hebben. Graag insturen voor de 20ste van de voorgaande maand.

Website (www.nl-kerk.ch): Jan van den Eijkel heeft sinds kort de verzorging hiervan op zich genomen. Hij heeft deze al nieuw opgezet en zal deze verder onderhouden. Wilfred is blij dat nu iemand uit de NEV-kring dit werk van Frau Ana Nedic kan overnemen. Jan heeft nog enkele vragen aan de leden:

- a. Wie heeft geen toegang tot internet? Dit zijn maar 3 leden.
- b. Is men geïnteresseerd in een paswoord om toegang te krijgen tot beschermde informatie zoals adressen of ook ziekte en/overlijden van leden bijv. Dit paswoord zal voor ieder hetzelfde zijn en elk jaar gewisseld worden. Ieder moet zichzelf hiervoor aanmelden. Niemand blijkt hier op tegen te zijn. Wilfred dankt Jan hartelijk en biedt Thea een present aan.

13. Rondvraag en sluiting

Henk heeft weer het jaarboekje gemaakt en wordt hartelijk bedankt. David deelt mede bij de Pinksterdienst niet aanwezig te kunnen zijn, deze zal nu door Ds. Hildo van Es geleid worden.

Voor het weekend in April hebben zich 20 personen aangemeld en is nu vol bezet. Wilfred bedankt de kring Zug/Luzern voor het verzorgen van de koffietafel, in het bijzonder Corrie Prins en de mensen die haar erbij geholpen hebben.

Daarna wordt de vergadering gesloten en allen nog een goede Pasen gewenst.

Brittnau, 3 april 2013, Ank Wiedemann

Agenda: NEV-kerkdiensten en gespreksavonden 2013 Zwitserland

19 mei: Gemeenschappelijke NEV-Pinksterdienst

Evangelische Kirche Hägendorf

Aanvang: 11.30 uur

Voorganger: Ds. Hildo van Es

Kring Bern

19 mei: NEV-Pinksterdienst

Zie boven.

9 juni: Kerkdienst

Mauritiuskirche, Bern Bethlehem

Aanvang: 17.00 uur

Voorganger: Pastor Peter Spinatsch

8 september: Kerkdienst

Mauritiuskirche Bern Bethlehem

Aanvang: 17.00 uur

Voorganger: Ds. David van Welden

Kring Aargau – Zürich (Zürgau):

16 juni: Kerkdienst

Kleine Kirche Fluntern Zürich

Aanvang: 19.00 uur

Voorganger: Ds. David van Welden

Vanaf 16.00 uur Potluckbuffet, voor het laatst
in de tuin van de familie van Gunsteren.

Krähbühlstrasse 49,

8044 Zürich (info 044 262 17 47)

25 augustus: Waldgottesdienst

Waldhütte Rapperswil, Aargau

Aanvang: 11.30 uur
Voorganger: Ds. David van Welden

Kring Bazel:

19 mei: NEV-Pinksterdienst

Zie: gemeenschappelijke kerkdiensten

3 november: Kerkdienst

Wesleyhaus, Bazel

Hammerstrasse (hoek Klingentalstrasse)

Voorganger: Ds. David van Welden

Aanvang: 16.00 uur

Na afloop samen koffie drinken

in de cafetaria van het Wesleyhaus

En als ik aan het eind van mijn Latijn gekomen ben nog een gedicht!

Gleichheit

Es ist kein Blümlein nicht so klein,
Die Sonne wirds erwarmen,
Scheint in das Fenster mild herein
Dem König wie dem Armen,
Hüllt alles ein in Sonnenschein
Mit göttlichem Erbarmen.

Dichter: Joseph von Eichendorf

Uit: Die schönsten Gedichte

Gümligen, 28 april 2013

NEDERLANDSE EVANGELISCHE VERENIGING IN ZWITSERLAND BESTUUR:

Functie	Adres	Tel./ Faxnummer
Voorzitter: Prof. Dr. W. F. van Gunsteren	Krähbühlstrasse 49 8044 Zürich wfvgn(at)jgc.phys.chem.ethz.ch	Tel. 044 262 17 47 Fax 044 262 17 27
Penningmeester: De Heer G.J. Heezen	Maiackerstrasse 10 6345 Neuheim ZG heezen@bluewin.ch	Tel. 041 755 24 19 Fax 041 755 24 19
Vice-voorzitter: Mevr. Th. Buser - van Stigt	Untere Steingass 3 6235 Winikon thea,buser@bluewin.ch	Tel. 061 831 68.60 Fax 061 831 68.88
Secretaris: Mevr. A. Wiedemann-Ouweneel	Pappelweg 11 4805 Brittnau awiedemann@tvtxmail.ch	Tel: +41 627 976104 Natel: +41 797650571
Mevr. A. Oberholzer-Oostinga	Bruggwiesenstrasse 111 8380 Pfäffikon oostinga@gmx.net	Tel. 044 995 11 54
Predikant: D.M.J. van Welden	In der Breiten 2 6244 Nebikon vanwelden@bluewin.ch	Tel. 062 756 58 92

CONTACTADRESSEN PER REGIO

Aarau- Zürich	Mevr. J.R. van Gunsteren-Bolt Krähbühlstrasse 49, 8044 Zürich	Tel. 044 262 17 47 Fax 044 262 17 27
	Mevr. A. Oberholzer-Oostinga Bruggwiesenstrasse 11, 8380 Pfäffikon	Tel, 044 995 11 54
Basel	H. van Riezen Sägestrasse 59, 5600 Lenzburg	Te l. 062 892 47 27
	P. Horn Zunzingerstrasse 7 A, 79379 Müllheim Deutschland	Tel.0049 763 179 81 60
Bern	Mevr. G. de Graaf Ursprungstrasse 100, 3053 Münchenbuchsee	Tel. 031 869 36 91
	Mevr. L. Dijkstra Rohrstrasse 3, 3507 Biglen.	Tel. 031 701 08 58
Zug- Luzern	Mevr. W. van Welden - De Jong In der Breiten 2, 6244 Nebikon	Tel. 062 756 57 43
	Mevr. C. Prins-Voogt Früebergstrasse 48, 6340 Baar	Tel. 041 760 48 1